

[Ole Bjørn Kraft.]

kunne nægte, at dødsstraf vil kunne have en forebyggende virkning.

Men det er ikke alene dette spørgsmål om dødsstraf, som må undersøges og diskuteres, det er også de efter min opfattelse meget ringe straffegrænser opad, straffemaksima, som adskillige af straffelovens bestemmelser har, og som jeg synes nødvendiggør en meget hurtig gennemgang og ændring. Nogle eksempler vil vise, hvorledes forholdet er.

Efter § 99 straffes den, der træder i forbindelse med en fremmed stats regering for at formå den til på anden måde end ved krig at krænke den danske stats bestemmelsesfrihed, med fængsel fra 30 dage og indtil 8 år.

Efter § 100 straffes den, som ved offentlige udtalelser tilskynder til, eller som fremkalder øjensynlig fare for fjendtlige forholdsregler mod den danske stat, med hæfte eller fængsel i indtil 3 år — sandelig en ubetydelig straf i forhold til, hvad der her står på spil.

Efter § 101, den paragraf, der, hvis ikke straffelovstillægget var kommet til, skulle være anvendt overfor de groveste af besættelsestidens forbrydelser, straffes den danske statsborger, som bærer våben mod den danske stat eller dens forbundsfælle, med fængsel fra 2 til 12 år. Med samme straf anses den, der under krig eller truende udsigt dertil yder fjenden bistand ved råd eller dåd eller svækker den danske stats eller forbundsfælles kampdygtighed, altså med fængsel fra 2 til 12 år.

Efter § 111 straffes den, der deltager i oprør for at forandre statsforfatningen, med fængsel kun indtil 8 år.

Efter § 116 straffes den, der ved ulovlig tvang, ved frihedsberøvelse eller ved misbrug af overordningsforhold søger at formå nogen til at stemme på en bestemt måde eller til at undlade at stemme, kun med hæfte eller med fængsel indtil 2 år; denne paragraf har fået helt anden aktualitet, den kan få en helt anden betydning i visse givne situationer, end man utvivlsomt nogensinde havde tænkt sig, dengang straffeloven af 1930 blev vedtaget.

Det vil også være rimeligt at gennemgå straffelovens §§ 114 og 115. Når man erindrer, ved hvilke magtmidler nazisterne i Tyskland i sin tid, som det hed, erobrede gaden, skulle man synes, det ville være hensigtsmæssigt at kunne møde eventuelle lignende forsøg her i landet med ret alvorlige straffe.

Også straffelovens § 141 synes det rime-

ligt at skærpe, og der kunne nævnes en række eksempler, som jeg kunne gennemgå, og som efter min opfattelse tydeligt og klart viser, at straffeloven på dette område er blevet tilbage for udviklingen, at den ikke længere svarer til den virkelighed, i hvilken vi lever, og at det derfor er nødvendigt, hvis vi vil beskytte vort demokrati, hvis vi vil beskytte vor stat, hurtigst muligt at få ændringer indført, der kan give os den tryghed, som det nu engang er muligt for os at opnå på disse vanskelige områder.

Det vil sikkert være rigtigt, vil jeg blot sige som en indskudt bemærkning, hvis man ændrer disse straffe, at beholde mindstestrafpen, fordi der under fredelige forhold ofte forekommer situationer, hvor det vil være urimeligt at straffe strengere, hvor idealistisk indstillede mennesker foretager handlinger, som vel må henføres under en af disse bestemmelser i straffeloven, men som det under de givne vilkår vil være urimeligt at straffe strengere. Det er særlig spørgsmålet om straffens udstrækning, om straffemaksimum, som trænger til en forandring, og man kunne måske undersøge og drøtte, om det var muligt at klassificere forbrydelser på en noget anden måde, end det hidtil er sket.

Jeg tror, det er meget nødvendigt, at en sådan revision finder sted, og jeg tror, det ville være nyttigt for forberedelsen hertil, for gennemførelsen af en anden lovgivning, om der i et udvalg nedsat af dette ting kan finde en undersøgelse og en fri diskussion sted om disse problemer, hvilket også ville være til nytte for regeringen, når den til sin tid skal fremsætte et lovforslag herom.

Det er, vil jeg tilføje, af den allerstørste betydning, at disse bestemmelser udformes på en sådan måde, at de er let forståelige også for den almindelige mand i landet. Formålet må nemlig efter min opfattelse ikke blot være det, at man bliver i stand til efter en eventuel ny besættelse at kunne straffe de personer, der har forbrudt sig mod det danske folk og den danske stat, men må måske først og fremmest være det at gøre befolkningen ganske klar over, hvorledes retstilstanden er på dette område, hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt for dermed også at give den almindelige mand klarhed over disse ting, således at han kan undgå ved uforsigtighed eller ved manglende dømmekraft at begå disse forbrydelser, at gå så vidt i arbejdet for et parti eller i arbejdet for en anskuelse, at han kommer indenfor det strafbares grænse. Det må nemlig slås fast, at selv